

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 2. Quâ Ætate mortuus Divus Iosephus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

set Christo, cum nullam Evangelistæ faciunt ipsius mentionem in totâ historiâ Passionis, fecerint autem tor aliorum, nec appareat cur eum potius quam tor alios tacuissent si adfuisset, videretur potius concludendum contrarium contra Divum Iosephum, quod scilicet non adfuerit Christo patienti: sicque sequeretur quod ipse solus inter omnes, Christum tunc deseruisset: quod vel cogitare impium, imò insanum, quomodo enim is qui eo perditio ita anxius fuit, & cum tanto dolore requisivit, postquam tor annis in ejus scholâ & convictu proficisse debuisset ad mortem pro suâ omniumque salute properantem deseruisset, quem mulieres in ejus scholâ novitæ, & ipse Ioannes ejus Discipulus solum hesternus secuti sunt, & cui in Cruce morienti adfuerunt? Itaque melius nos concludimus pro nostrâ sententiâ, quod Cruci cum reliquis non adfuerit, quandoquidem hujus nullam fecerint Evangelistæ mentionem. Atque adeo quod tunc pro certo mortuus erat, aliâs enim adfuit.

XXV. Nec deerit hic Flos Auteolæ Divi Iosephi, si dicamus ipsum esse mortuum ante Christum Filium suum: non enim ille ut alii, unâ vel alterâ horâ corpore Christo patienti adfuit, & ejus suppliciis, pœnis ac doloribus participavit, sed à Christo nato usque ad mortem suam, maximè verò à Circumcisione, quando imponendo ei nomen JESU, cujus significationem ex Dei revelatione penetravit, eum morti, per quam Jesus in effectu futurus erat, idest Salvator Mundi, adjudicavit, & quasi in Cœlestis Decreti executionem eum circumcidendo, primas ipsi sanguinis guttas elicit, ut diximus supra.

XXVI. Sunt alii flores iique selectissimi qui in nostrâ sententiâ eidem Divi Iosephi Serro innectuntur, necessariò ab eo detrahendi in illorum sententiâ qui dicunt Christo supervivisse. Nam si Christo supervixit, ergo non fuit unus ex illis Sanctis, quorum corpora resurgente Christo resurrexerunt, & apparuerunt multis, Matthæi cap. 7. vers. 52. & 53. Ergo absolutè

non resurrexit, unde enim hoc probaretur.

SECTIO II.

Quâ Etate mortuus est Divus Iosephus?

Quo Etatis suæ anno vitam hanc mortalē finierit Divus Iosephus, magnum apud Evangelistas, Sanctos Patres, aliòque Historicos, & Authores altumque silentium, hinc difficultas hanc quætionem dirimendi. Sed res hæc est valde exigui momenti. Quid enim refert an quis plenus dierum mortuus fuerit, modò fuerit plenus meritorum? *Senectus enim* (inquit Sapiens Sapient. cap. 4.) *venerabilis est non diturna, neque annorum numero computata: Cati autem sunt sensus hominis, & atas senectutis vita immaculata.* Tum deinde idem. *Placens Deo factus est dilectus, & consummatus in brevi explevit tempora multa.* Quæ cum ita sint, paucis rem hanc absolvemus.

Qui volunt Divum Iosephum quando duxit Virginem fuisse octogenarium, eoque majorem, & mortuum non diu post annum Christi duodecimum, ut Divus Epiphanius Sectione præcedenti, & alii dicunt fuisse nonagenario majorem, alii ferè centenarium quando mortuus est: Qui verò eum fuisse senem dum Virgini conjugatus est ad removendum violatæ inter illos integritatis suspicionem, & tamen vixisse usque ad Christi manifestationem, quæ fuit circa annum ejus trigesimum, necesse est eum faciant centenarium aut eo majorem.

Sed cum harum exoticarum opinionum fundamentum, sit illa proverbata senectus, quam fingunt in Divo Iosepho antequam conjungeretur Virgini Deiparæ intemeratæ, ad removendum inter eos labefactatæ virginitatis suspicionem, fundamentum verò illud sit nullum, ut constat ex dictis supra Patre 2. Tractat. 1. cap. 14. ruunt consequenter præfatæ duæ opiniones ei superædificatæ.

Sed quid nos in tantâ caligine ob-
Scripturæ, Patrum, Authorum eâ de

Synopsis

Magnalia
D.
Iosephi

re silentium? Dico probabile esse mortuum circa annum vitæ suæ septuagesimum, Probatur ex supputatione Augustini Tornicelli, qui asserit ipsum natum Imperii Octaviani Augusti anno secundo. Atqui Christus juxta magis receptam in Ecclesia opinionem, & propterea à Gregorio Papa XIII. approbatam, & Martyrio Romano, quo solo utitur in Officio Divino Ecclesia insertam, natus est ejusdem Imperii anno quadragesimo secundo: ergo tunc Divus Iosephus erat quadragesima circiter annorum. Iam verò manifestatio Christi ad homines (circa quod tempus ex dictis Sectione præcedenti mortuus est Divus Iosephus) cœpit ab ejus Baptismo, & dum baptizatus est Jesus erat incipiens quasi annorum triginta Luca cap. 3. Ergo Divus Iosephus mortuus est circa annum ætatis suæ septuagesimum.

XXXI. Probatur secundò hoc nostrum asseritum ex iis quæ diximus supra Parte 2: Tract. 1. de Ætate Divi Iosephi quando duxit Virginem uxorem, quibus fulcitur opinio Tornicelli: Ex dictis enim ibi, & his quæ hoc Capite Sectione præcedenti probavimus de tempore quando mortuus est Divus Iosephus, colligitur satis clarè cum abiisse ex vivis circa septuagesimum vitæ annum, circum circa.

XXXII. Confirmatur, quia cum magnâ probabilitate & valdè rationabiliter dici potest de Divo Iosepho, ut Christi Patre, quod compleverit dies vitæ hominis ordinarios, ut scilicet possit dici plenus dierum & meritorum. Sed dies vitæ hominis ordinarii sunt septuaginta anni, idest circum circa juxta Regium Prophetam Psal. 89. *Dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta anni, si autem in potentatibus octoginta anni, & amplius eorum labor & dolor* Nec apparet ratio cur Deus qui ponit vitæ terminos, vel ab illis detraisset, vel ad illos addidisset pro Patre suo, maxime quod circa eandem etiam ætatem mortua communiter censeatur Deipara; sint autem rationes cur nec citius quia Christo fuit necessarius usque ad trigessimum nec etiam ultra vivere debuerit. Vide dicta Sectione præcedenti, num. 20. ergo huic potius Sententiæ

standum quam aliis.

Ad finem hujus capituli duo monenda habeo: Primum, mortuus est Divus Iosephus homo tantus, sicut & alii omnes: Consideremus ergo & hoc semel benè apprehendamus nos quoque morituros. Nihil ad vitam christianam rectè peragendam utilius, justius nihil, mortis memoriâ. Propterea & illam nobis Deus frequenter objectat, & è contra dæmon oblivionem ejus maxime curat. Hinc ne Adam peccare dixit ei Deus Genes. cap. 2. *In quacunque die comederis ex eo, morte morieris, dæmon verò è contra, nequaquam morte moriemini*, Genes. cap. 3.

Quod primis parentibus hoc dæmon suadere potuit non adeò mirandum; hi enim necdum mortem viderant. At verò nobis, qui quotidie illam in aliis videmus, & nos ipsos ad illam appropinquare sentimus, deficientibus sensim corporis viribus, quo pacto idem suadere potest? suadet tamen, & quomodo primos parentes, ita filios decipit, sed alio modo: illis enim, qui nullam mortis habebant experientiam, omninò suavit illud, *nequaquam moriemini*. Nobis verò, quibus propter rei evidentiam id suadere non potest, aliter suadet: suadet enim quod hodie non morieris, quod hoc anno vives, sequenti die & anno idem, & sic in posterum, quod simul & semel ingerere nequit, in partes divisim deglutire facit, & sic semper ita vivis, ac si nunquam moriturus.

Secundò, monendi sunt incauti, qui sub prætextu quod dies vitæ hominis ordinarii sunt, ut diximus ex Regio Prophetâ, septuaginta anni (quos ideo dedimus Divo Iosepho) eos sibi promittunt non attendentes quanti sint juvenes qui putabant se diu posse vivere quibus contigit, quod non cogitarunt, citò mori: qui dum adhuc ordirentur succisi sunt, præcisâ scilicet à Deo velut à texente eorum vitâ.

CAPUT